

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121204669
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3121204669.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobkyne: E. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom F. M. XXX/XX, T. nad Q., zast. Podhorský & Partners, s. r. o., so sídlom Ventúrska 1, Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516 o žalobe žalobkyne na obnovu konania, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 28. júna 2022, č.k. 20Csp/35/2021-24, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. odmietol žalobu žalobkyne na obnovu konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17Csp/89/2017. Výrokom II. nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby na obnovu konania, ktorou žalobkyňa žiadala obnoviť konanie, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17Csp/89/2017. Žalobkyňa uviedla, že po potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodnutím odvolacieho súdu bolo dňa 22.04.2021 vydané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci vo veci C-485/19, ktorým vo vzťahu k plynutiu premlčacích lehôt na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaujal iný záver, než súdy v jej veci.

3. Súd prvej inštancie vo svojom právnom posúdení zdôraznil, že zákon stanovuje na podanie žaloby na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota na podanie žaloby je 3-mesačná. Jej začiatok plynie od času, keď sa ten, kto žalobu na obnovu konania podáva, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie žaloby je 3-ročná a začína plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí 3-ročnej lehoty môže byť žaloba na obnovu konania podaná len v prípadoch uvedených v § 404 CSP. Obe lehoty (subjektívna i objektívna) sú lehotami zákonnými a nie je možné ich predĺžiť ani skrátiť a ani odpustiť ich zmeškanie (§ 405 CSP). Ak sa žalobca obráti na súd po uplynutí subjektívnej lehoty, jedná sa o oneskorene podanú žalobu na obnovu konania, hoci objektívna lehota ešte nemusela uplynúť.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba na obnovu konania bola podaná po uplynutí subjektívnej 3-mesačnej lehoty, počítanej od okamihu, kedy sa žalobkyňa o dôvode obnovy mohla dozvedieť. Žalobkyňa včasnosť podania žaloby na obnovu konania odvodzovala z rozsudku Súdneho dvora zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19. Žaloba na obnovu konania bola podaná 19.07.2021, teda podľa žalobkyne v zákonnej trojmesačnej lehote. Žalobkyňa zároveň poukázala na rozsudok Súdneho

dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020. Pri rozhodovaní vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp 89/2017 súd vychádzal z toho, že nárok žalobkyne sa premlčal v subjektívnej dvojročnej premlčacej lehote, ktorej počiatok bol najneskôr poukázaním poslednej splátky úveru dňa 28.12.2012, kedy sa žalobkyňa mohla dozvedieť o tom, že plní bez právneho dôvodu, pričom uplatnené právo bolo premlčané aj v objektívnej premlčacej dobe v trvaní troch rokov, ktorá začala plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo.

5. Priaznivejšie rozhodnutie vo veci malo podľa žalobkyne spočívať v tom, že pôjde o trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá začne plynúť odo dňa 09.07.2015, t.j. odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku vo veci sp. zn. 20C/64/2014, ktorým súd konštatoval neplatnosť úverovej zmluvy, príp. už odo dňa vydania predmetného rozsudku, t.j. odo dňa 27.05.2015.

6. Súd však musí mať nad všetky pochybnosti preukázané dodržanie subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie žaloby na povolenie obnovy konania. Preukázanie tejto lehoty žalobkyňa odvodzuje z dátumu vydania rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19.

7. Pre priaznivejšie rozhodnutie, použijúc argumentáciu žalobkyne, je ale podľa súdu prvej inštancie podstatný rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020. Z tohto skôr vydaného rozsudku totiž vyplývajú právne závery ohľadom správnej interpretácie európskeho práva pri vyhodnotení premlčania nároku spotrebiteľa voči dodávateľovi, pre ktoré právne závery žalobkyňa navrhovala obnoviť pôvodné konanie pod sp. zn. 17Csp 89/2017. V zmysle uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ treba čl. 2 písm. b), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods.1 smernice č. 93/13/EHS, zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty vykladať v súvislosti s vnútroštátnou právnou úpravou premlčania tak, že trojročná premlčacia doba na vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve, uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom, neplynie odo dňa úplného splnenia zmluvy (t.j. od momentu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorý moment určil Okresný súd Trenčín vo veci pod sp. zn. 17Csp 89/2017 za počiatok plynutia premlčacej doby). Súdny dvor EÚ svoj záver odôvodnil tým, že spotrebiteľ sa nachádza v znevýhodnenom postavení čo do úrovne informovanosti a hrozí, že premlčacia doba uplynie ešte pred tým, ako sa spotrebiteľ mohol dozvedieť o nekalej povahe podmienky v zmluve. Z obsahu uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ ďalej vyplýva, že rozhodným okamihom pre počiatok plynutia premlčacej doby je konštatovanie súdu v jeho rozhodnutí o neplatnosti zmluvných dojednaní pre ich nekalú povahu, a to za predpokladu, že pre podobné žaloby táto premlčacia doba začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.

8. Súd prvej inštancie poukázal na to, že Súdny dvor EÚ v rozsudku zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 dospel k právnomu záveru, podľa ktorého sa má zásada efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu; teda Súdny dvor EÚ fakticky zopakoval právny záver už skôr vyjadrený v jeho rozsudku vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020.

9. Okrem toho, dodal súd prvej inštancie, z rozsudku zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 nevyplývajú závery v tom smere, že premlčacia doba by mala začať plynúť od rozhodnutia súdu, ktorým určí nekalosť zmluvnej podmienky, teda právny dôvod žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia; tento právny záver možno vyvodiť z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 9.7.2020. Z oficiálnej internetovej stránky EÚ súd prvej inštancie zistil, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020 bol uverejnený v Úradnom vestníku EÚ C 287 dňa 31.8.2020, vrátane prekladu do slovenského jazyka. Od momentu uverejnenia tohto rozsudku vrátane jeho prekladu do slovenského jazyka Súdneho dvora EÚ sa teda žalobkyňa mohla dozvedieť o dôvode na obnovu konania.

10. Vychádzajúc z dátumu zverejnenia tohto rozhodnutia, subjektívna trojmesačná lehota na podanie žaloby na obnovu konania podľa súdu prvej inštancie uplynula dňa 30.11.2020. Žaloba na obnovu konania bola podaná 19.07.2021, teda oneskorene, po márnom uplynutí trojmesačnej prekluzívnej

lehoty. Preto súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania v súlade s § 413 písm. a) CSP odmietol ako oneskorene podanú.

11. Súd prvej inštancie žalovanému náhradu trov konania nepriznal s odôvodením, že mu žiadne trovy konania nevznikli.

12. Proti tomuto uzneseniu sa odvolala žalobkyňa.

13. Uviedla, že nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba bola podaná oneskorene, nakoľko súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a zároveň sa ani dostatočným spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou. Svojou argumentáciou sa snažila poukázať na to, že jej žaloba na obnovu sa neodvíjala od rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ale od rozhodnutia vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, na ktoré by malo byť prihladané. Súd prvej inštancie preto nesprávne postupoval, keď posudzoval subjektívnu lehotu včasnosti podania žaloby na obnovu konania aj vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktoré uvádzala len z dôvodu potreby výkladu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021.

14. Súd prvej inštancie sa podľa žalobkyne tiež nevysporiadal s tým, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týkalo predmetu pôvodného konania predovšetkým z dôvodu, že sa v ňom posudzovala otázka premlčacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 20Csp/35/2021 sa riešila otázka plynutia premlčacej doby. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021 možno aplikovať na tento prípad.

15. Žalobkyňa upozornila, že v žalobe špecifikovala rozhodnutie, od ktorého odvodzovala uplatnený nárok na obnovu konania. Preto mal súd prvej inštancie vyhodnocovať otázku včasnosti podania žaloby výlučne vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021. Posúdenie priaznivosti označeného rozhodnutia malo byť predmetom rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Otázku včasnosti odvodzoval nesprávne súd prvej inštancie od úplne odlišného rozhodnutia, než ktoré označila. Došlo nepochybne k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko je napadnuté rozhodnutie arbitrárne. Hoci je pravdou, že odkázala v žalobe na rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, avšak iba podporne, a to v kontexte toho, že rozhodné rozhodnutie, t.j. rozsudok vo veci C-485/19, by mal súd prvej inštancie vykladať v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18.

16. Preto žalobkyňa žiadala odvolací súd o zrušenie napadnutého uznesenia a o vrátenie veci súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

17. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobkyňa v odvolaní poukazovala nielen na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-465/19, ale i na ďalšie rozhodnutia, ktoré súd prvej inštancie aj správne vzal na zreteľ. Napadnuté uznesenie považoval za správne. Preto žiadal odvolací súd o jeho potvrdenie a o priznanie plnej náhrady trov konania.

18. V replike sa žalobkyňa pridržala skôr vedenej argumentácie.

19. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 379 a 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

20. Žalobkyňa žalobou na obnovu konania žiada obnoviť konanie, ktoré právoplatne skončilo dňa 16.5.2019. Žalobu na obnovu konania žalobkyňa odvodzovala od rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021. Argumentácia tohto rozhodnutia môže podľa žalobkyne spôsobiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ktorá bola v jej prípade už právoplatne skončená.

21. Predovšetkým podľa odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie konštatoval, že priaznivejšie rozhodnutie pre žalobkyňu predstavuje (samotnou žalobkyňou označené) rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 09.07.2020. Pre tento svoj záver uviedol súd prvej

inštancie v napadnutom uznesení aj konkrétny dôvod - správny výklad práva EÚ ohľadom premlčania nároku spotrebiteľa bol prijatý už v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 9.7.2020 (bod 10. napadnutého uznesenia). Tento záver žalobkyňa v odvolaní nevyvracia.

22. Žalobkyňa v odvolaní namietala iba to, že žalobu na obnovu konania neodvodzovala od rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 09.07.2020, ale iba od rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021. V takom prípade by jej subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania neuplynula, ale žaloba na obnovu konania by bola podaná včas.

23. S touto argumentáciou sa však nemožno stotožniť. Ak totiž už raz deklaroval Súdny dvor EÚ právny záver, ktorý je zhodný so záverom uvedeným v neskoršom rozhodnutí, tak nemožno odvodzovať včasnosť podanej žaloby na obnovu konania od neskoršieho rozhodnutia. Dôvod obnovy konania pritom nepredstavuje samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ale jeho závery, resp. argumentácia v ňom prijatá. Dôvod obnovy konania preto jestvoval už od prvotného prijatia právneho záveru Súdnym dvorom EÚ. V tomto prípade už odo dňa 31.08.2020, kedy bolo rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 09.07.2020 zverejnené v Úradnom vestníku EÚ. Ak žalobkyňa podala žalobu na obnovu konania až dňa 19.07.2021, tak ju podala po márnom uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 403 ods. 1 CSP, t.j. oneskorene. Správne potom súd prvej inštancie odmietol žalobu na obnovu konania žalobkyne v zmysle § 413 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Je ale potrebné dodať, že tieto závery sú relevantné iba pre otázku včasnosti podanej žaloby na obnovu konania. Ani včasne podaná žaloba na obnovu konania by v prejednávnom prípade k úspechu žalobkyne, t.j. k obnove konania, nevedla. Odvolací súd v rozsudku zo dňa 26.05.2022, sp. zn. 17CoCsp/16/2022, už prijal záver, podľa ktorého pri rovnakej situácii (za podmienky včasnosti podania žaloby na obnovu konania) žaloba na obnovu konania prípustná nie je. Je tomu tak pre to, že označené rozhodnutia Súdneho dvora EÚ nie sú pre strany pôvodného konania záväzné. Priamo § 397 písm. e) CSP explicitne požaduje, aby rozhodnutie Súdneho dvora EÚ bolo pre strany záväzné. V označenom rozhodnutí navyše odvolací súd zopakoval aj svoj skorší záver (z rozsudku zo dňa 28.10.2021, sp. zn. 17Co/105/2020), podľa ktorého judikatúrny posun nie je dôvodom obnovy konania.

25. Preto odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP).

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalobkyne, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).